

СВЕТА МЕСТА ОСТАЈУ СВЕТА ЗАУВЕК

МАНАСТИРИ НАШИХ ПРЕДАКА У КОЈИМА СУ ОНИ ИСПОВЕДАЛИ СВОЈУ ПРАВОСЛАВНУ ВЕРУ ВЕКОВИМА, ДИЧИЛИ СЕ ЊОМЕ И СТРАДАЛИ ЗА ЊУ СВЕ ВИШЕ ИЗМИЧУ НАШЕМ КОЛЕКТИВНОМ ПАМЋЕЊУ. ДА НИЈЕ МАНАСТИРСКИХ СВЕТИХ И ЛЕКОВИТИХ ВОДА НА КОЈЕ НАРОД ЈОШ УВЕК ДОЛАЗИ СА ЧВРСТОМ ВЕРОМ ДА ЋЕ МУ ПОМОЋИ У НЕВОЉИ ВЕЋ БИ ОДАВНО ПАЛИ У ЗАБОРАВ.

УЧЕНИЋЕМО СВЕ ДА СЕ ТО НЕ ДОГОДИ, АКО БОГ ДА ВЕЋ ОВОГ ПРОЛЕЋА

Безброј аутомобила, аутобуса и камиона прође дневно путем кроз Горњачку клисуру у којој су били највећи и најпознатиј манастири Браничева, а путници застају код њихових извора да напуне своје већ припремљене судове. Ретко ко од њих зна да је само десетак томе метара далеко од једног од најпосећенијих извора била највећа манастирска црква, коју су Турци порушили и запалили. Не зна се ко је цркву подигао, нити се зна када је уништена. Нигде ни речи о томе. Истим путем тај свет пролази поред чувених Ладних вода, некада веома значајног манастира Митрополија који је имао прву штампарију у овом делу Србије и био седиште браничевских митрополита. На тим просторима налазила се велика синаитска колонија са 300 до 400 монаха. Синаити су чврстином своје вере, великим подвизима и жртвовањем били монаси који су вратили снагу православљу и припремили српску цркву за отпор надлазећој турској опасности. Кнез Лазар их је радо позивао у Србију и омогућавао њихово учење. Синаитско учење подстаћи ће патријарха, митрополите и монахе који су све више схватили опасност турскога надирања.

Зато што је све спаљивано кад су уништавани српски манастири ми данас немамо повеље о подизању тих светиња нити имамо било каквих трагова живота у уништеним манастирима. Иако се зна да је 30 година постојала штампарија у Митрополији ми данас немамо ни једну књигу из те штампарије јер се зна да је Митрополија била

запаљена. Турци су после те паљевине забранили Србима да штампају књиге и та забрана трајала је два века, па су Срби, док је цела Европа штампала књиге, преписивали књиге руком.

Ми смо све те историјске истине заборављали, увек из неког „важног“ разлога. Да не бисмо наљутили некога важног. Избацили смо из школских програма божанствену српску народну поезију док су академици, професори универзитета и остали који су тој глупости морали да се супротставе мање-више ћутали.

Треба само завирити у белешке Инока из Далше које је правио у манастиру Благовештење у који се склонио после смрти Деспота Стефана. Тада су Турци напали Србију и ударили на тврђаву Голубац. Тврђаву је предао Турцима уместо да је брани војвода Јеремија. То је до бола погодило Инока и његову братију који је обећавао отпор Турцима, а тврђаву отворио и предао за зобницу дуката. „А ми смо слушали њега, Вука у овчију кожу обученог.“